Jesper Tang Nielsens prædiken allehelgensdag

Taler
Jesper Tang Nielsen
Valgmenighedspræst

Dato
1. november 2026

Sted
Immanuelskirken, Frederiksberg C.

Omstændigheder
Prædikentekst
Matthæusevangeliet kapitel 5, vers 13-16

Salmer
DDS: 754 – 571 – 572 — 320 – 553 – 732

Her lige her under mig her lige her ser jeg her lige her himlen her lige her?

Her lige her over mig her lige her ser jeg her lige her himlen her lige her?

Her lige her rundt om mig her lige her og her til alle sider her lige her ser jeg her lige her himlen her lige her?

Her lige her i mit hjerte her lige her ser jeg her lige her himlen her lige her?

Her lige her under mig her lige her ser jeg her lige her dig her lige her?

Her lige her over mig her lige her ser jeg her lige her dig her lige her?

Her lige her rundt om mig her lige her og her til alle sider her lige her ser jeg her lige her dig her lige her?

Her lige her i mit hjerte her lige her ser jeg her lige her dig her lige her?

Her lige her under mig her lige her ser jeg her lige her skyerne her lige her?

Her lige her over mig her lige her ser jeg her lige her skyerne her lige her?

Her lige her rundt om mig her lige her og her til alle sider her lige her ser jeg her lige her skyerne her lige her?

Her lige her i mit hjerte her lige her ser jeg her lige her skyerne her lige her?

Her lige her under mig her lige her ser jeg her lige her dig her lige her?

Her lige her over mig her lige her ser jeg her lige her dig her lige her?

Her lige her rundt om mig her lige her og her til alle sider her lige her ser jeg her lige her dig her lige her?

Her lige her i mit hjerte her lige her ser jeg her lige her dig her lige her?

Og sådan fortsætter det over 500 sider. Det er Christel Wiinblad, der sørger over sin afdøde lillebroder. Ham, hun skrev et digt om, da han forsøgte at tage sit eget liv. Ham, som hun nu har skrevet tre bøger om, efter at et nyt selvmordsforsøg lykkedes. Hun sørger over ham, leder efter ham og vil finde ham "her lige her".

Det er, som om himlen og jorden forsvandt ved hans dødsfald. Nu skal Wiinblad bygge en ny himmel og en ny jord. En himmel, hvor hendes broder er; og en jord, hvor hendes broder er. Han skal være overalt her lige her. Hun forsøger sig frem. Sætter spørgsmålstegn ved sætningernes slutning. Og gentager. Gentager og gentager med de mindste variationer. Her lige her lyset her lige her. Og så igen: Her lige her dig her lige her. Og så forfra: Her lige her mørket her lige her. Og: Her lige her dig her lige her. For det er, som om hun må forvisse sig selv om sandheden af den nye himmel og nye jord, at den findes, og at hendes broder findes i den – her lige her.

Her lige her er han hendes jords salt og hendes verdens lys. Saltet, der bevarer jorden, og lyset, der oplyser verden. Derfor må hun gentage og gentage med de mindste variationer, for hun skal have det hele med, for der må ikke være et eneste sted i den nye himmel og den nye jord, hvor hendes broder ikke er. Han er over og under, rundt om og til alle sider, og i mit hjerte her lige her.

Over 500 sider fortsætter Wiinblad manisk besværgende. Alt skal tages i ed. Intet kan udelades. Alting skal nævnes. For den verden, der forsvandt, da hendes broder døde, kan kun blive en ny himmel og en ny jord for hende, hvis han er overalt. Ellers er den nye himmel og den nye jord ikke hel. Hun må have ham med i alt. Der er ingen grænser.

For det, som Wiinblad ikke siger og måske ikke kan sige, er det Jørgen Schulz og Torben Damsholt siger i deres påskekollekt, at døden, der er livets grænse, ophæver livets begrænsning, så det opsluges af det grænseløse, som er Gud selv. ”Når et menneskes erindring om sig selv er gjort til intet, når glemslen er blevet alt, da er vores liv i verden vendt tilbage til dig, Gud.” Vendt tilbage til det, der ikke er begrænset af fysiske grænser, for det er ikke begrænset til et bestemt sted. Og det er ej heller begrænset af mentale grænser, for det er ikke begrænset af vores erkendelse. Det er selve det grænseløse, som ligger hinsides alle vores grænser. Det kalder Schulz og Damsholt at blive opslugt af Guds grænseløshed. Det kan man også billedligt kalde at falde i Guds hånd.

Måske er det, hvad Wiinblad prøver at sige, men ikke kan. Derfor står hun alene og skal sikre, at hendes broder er overalt. Det er hendes ansvar, at hendes broder ikke forsvinder. Hun skal gøre ham nærværende i alting. Derfor bliver hendes bog en grænseløs besværgelse, der manisk forsøger at omfatte alt. Helt ubegrænset må hun fortsætte linje efter linje, side efter side, for at få det hele med; for at få ham med i alt. Man mærker frustrationen og frygten i gentagelsen, ja angsten for at glemme noget, så der er et sted uden hendes broder, fordi hun ikke siger og måske ikke kan sige, at hendes broder er i det altomfattende, grænseløse, der er Gud. At hendes broder er hos Gud, der er begyndelsen og enden, Alfa og Omega. Måske kan hun ikke tro det.

Man ønsker for hende og for os alle, at vi må blive skænket troen på, at det netop er, hvad der sker med vores døde elskede, som vi mindes i dag, Alle helgens dag. At vi må tro, at de er opslugt af det grænseløse, så de er vendt tilbage til Gud, der ikke er begrænset til et bestemt sted, men er overalt. Er de døde i det grænseløse, er der ikke grænser for, hvor de kan være. Så er der ikke et sted, hvor forholdet til dem ikke findes. Så er kærligheden til dem ikke brudt af døden. Så skinner deres lys stadig for mennesker i verden, og de kan være vores jords salt og vores verdens lys.

Den tro er troen på den korsfæstede og opstandne frelser, Jesus Kristus, vor Herre. For ved sin død og opstandelse gik han, Guds søn, fra at være bundet til ét sted og én tid til at kunne mødes alle steder og alle tider. Hans konkrete historiske, fysiske nærvær afløstes af et ubegrænset nærvær, så der ingen tid og intet sted findes, hvor han ikke er nærværende. Ved sin død og opstandelse blev han del af Guds grænseløshed, så forbindelsen til ham er ubegrænset og kan være

nærværende alle vegne og alle tidspunkter.

Men ét sted indstiftede han særligt til sit nærvær. Han forvandlede sit legeme og blod til alterbordets brød og vin. For det var det løfte, han gav sine troende, at han ville møde dem og være til stede for dem, når de samledes omkring bordet. Så ville han være sammen med dem i nadverens brød og vin. Selv om han ubegrænset kan være til stede hvor som helst, har vi fået løftet om dette sted, hvor hans grænseløshed bliver nærværende her lige her.

Med alterbordet slår vi ring om det sted. Men det er kun den ene del af ringen, der er synlig. Alterbordet er en halvcirkel, så man kan forestille sig, at vore afdøde tager del i altergangen på den anden del af cirklen, så fællesskabet omkring Jesu Kristi nærvær i nadveren også er et fællesskab med alle andre, der er opslugt af Guds grænseløshed. For forbindelsen til dem er ikke brudt. Den fortsætter og kan være alle vegne uden grænser dér, hvor kærligheden til dem er.

Vi behøver ikke manisk fremkalde deres nærvær ved at benævne alt omkring os i en grænseløs besværgelse. Som om der er op til os at bevare relationen til vores elskede, hvis liv er vendt tilbage til Gud. For vi har fået et løfte om, at Guds grænseløshed vil være nærværende ét sted, så alle der er opslugt af hans grænseløshed også kan være her. Her lige her ved nadveren her lige her.

Kilde
Manuskript er taget fra www.kvvv.dk med tilladelse fra udgiver

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Allehelgen, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/jesper-tang-nielsens-praediken-allehelgensdag-2026